

■ Ələsgər Əlioğlu

- Şakir, bu küçüyü hardan tapıb gətirdin!? O, qapıya gələndən bəri Natiq bir dəri, bir sümük qalıb. Apar onu azdır. Uşaq gözümdən yayınan kimi yeməyini paralayıb küçüyə verir. Nə qədər tənbeh etsəm də öhdə eləmir...

- Nərgiz, küçükdür də, qapıda həyandır, nə ziyanı var ki!?

- Daha nə ziyanı olacaq ki, uşağın heç bir işi-gücü yoxdur. Səhərdən axşama kimi küçüklə oynayır. Özünün də bir əli küçüyün boğazındadır.

Axır ki, Nərgiz həyat yoldaşının saqqızını oğurlaya bildi. Günlərin birində anası Natiqin başını qatdı və Şakir küçüyü maşının yük yerinə basıb apardı...

O, xeyli yol getdikdən sonra maşını bir yeməxananın yanında saxladı. Düşündü ki, küçük yazıqdır, heç olmasa, yeməxananın böyür-başında sür-sümükdən tapıb gəmirər...

Şakir, maşının yük yerini açıb:

KÖMÜR

hekaya

"Kömür, yerə düş!" - dedi. Sanki küçük dil bilirdi. Sahibinin niyyətini anlamasa da, cəld atılıb yerə düşdü. O üz-bu üzə boylandı... Elə bu zaman Şakir cəld maşının sükani arxasına əyləşib mühərriki hərəkətə gətirdi. Maşın sürətlə yerindən tərpendi... Küçük onun arxasınca düşdü. Şakir maşının sürətini daha da artırdı... Bir az keçəndən sonra güzgüdən arxaya baxdı ki, daha küçükdən bir əsər-ələmət yoxdur...

Namiq bir vaxt duyuyq düşdü ki, küçük qapıda görünmür... Həyəti ələk-vələk elədi. Küçükdən bir səs-səmir çıxmadı... Həmin gecə oğlan çox narahət yatdı. Hətta hərəti də qalxdı... Səhərə kimi sayıqladı. Nərgiz hiss etdi ki, oğlu xəstələnib. Düşündü ki, buna səbəb küçüyün azdırılmasıdır. O, hərəkətdən peşmanlıq hissi keçirdi. Səhər-səhər ərinə bir kənara çəkib soruşdu:

- Küçüyün başını hara əkdin? Gedib tapmazsan?..

Şakir əsəbi bir görkəm aldı:

- Yoxsa indi peşman oldun, yerini dar eləyirdi? Küçüyü qapıya gətirdi-

yim gün sığal-tumar da çəkdim, qara olduğuna görə hələ adını da özün qoydun. Kömürüm, Kömürüm deyirdin... Sonra nə oldu, pişik asqırdı?.. Tasa-pasan uşağın başında idi, xəstələndirib qoydun ora...

- Demədim ki, daha məhkəmə qur... Gör gedib tapa bilirsənsə, qaytar getir...

Şakir bir xeyli-var gəl elədi. Axır maşına əyləşib küçüyün arxasınca yollandı... Yol boyu Allaha yalvarırdı ki, küçüyü azdırdığı yerdə tapa... O, həmin yerə gəlib çatdı. Küçüyü yeməxananın həyətinə hər lənən görüb çox sevindi. Maşından düşüb: "Kömür, Kömür!" - deyər küçüyü səslədi. Küçük isə sahibinin ona tərəf gəldiyini görüb qaçmağa başladı... Şakir küçüyün arxasınca düşüb onu nə qədər qovsa da tuta bilmədi. Daha tər dabanından çıxırdı... Taqətdən düşüb yerə çömbəldi. Küçüyü azdırdığı anlar gəlib gözləri önündən keçdi... Dünən maşının arxasınca ona çatmaq üçün ləhləyə-ləhləyə qaçan küçüyün nələr çəkdiyini sanki indi hiss etdi... Kor-peşman şəkildə evə döndü...

Şakir küçüyün arxasınca yola düşəndən sonra Nərgiz oğlunun başını sığallaya-sığallaya onu sevindirirdi:

- Atan küçüyünü tapıb gətirməyə getdi. Yəqin ki, indi tapıb gətirəcək. Yatağından qalx, gəl yeməyini ye.

Natiq sevincək halda yatağından qalxdı. Bu xəbərdən sanki bütün ağrı-acıları bircə anda ötüb keçdi. O, səhər yeməyini də iştahayla yedi...

Maşın qapıda dayananda Natiq özünü sevincək halda bayıra atdı. Ancaq sevinci uzun sürmədi... Atasını küçüksüz görüb kövrəldi:

- Küçüyü tapmadın, ata?

- Tapdım, Natiq, ancaq gəlmədi...

- Ata, məni apar, Kömür mənim sözümdən çıxmaz, gələr!..

Natiq atasının yaxasından yapışıb əl çəkmədi. Yalvarıb-yaxardı, axır ki, onu yola gətirdi. Şakir könülsüz də olsa, oğlunu maşına mindirib yenidən küçüyü azdırdığı yerə gətirdi... Maşını yeməxanadan bir qədər kənarda saxladı. Natiq yeməxananın həyətinə aşağı-yuxarı hər lənən küçüyü görüb cəld "Kömür, Kömür" deyər ona sarı qaçdı. Küçük də Natiqi görüb özünü onun üstə atdı...

Natiq Kömürü sığallaya-sığallaya: "Burada neyləyirsən, gedək evə!.. - deyirdi... Küçük oğlanın üst-başını yalamaqla sanki onun təklifinə öz razılığını bildirirdi... Şakir isə sükanın arxasında əyləşib bu mənzərəni dərin düşüncələr içində seyr edirdi...

SƏRBƏST

23